

plaatsen gemaakt. Sedert 1874 waren er tientallen boeien, waar de schepen aan konden meren. De olieterreinen lagen aan de zuidelijke oever tussen de Dokhaven en de Kortenoordse haven.

De uitbreiding van de scheepvaart vroeg ook een groter aantal havenloodsen. Nadat in 1860 zes man waren aangesteld, nam dit aantal geleidelijk toe tot zestien loodsen in 1904. Na 1912 met een totaal van 17.194 loodsreizen voor twintig havenloodsen, kwam tijdens de jaren van de eerste wereldoorlog een belangrijke teruggang in de scheepvaart. In 1917 was er een totaal van slechts 3163 loodsreizen. Minder werk betekende minder loon en in januari 1918 was het zover gekomen, dat de achttien loodsen soms met minder dan 6 gulden per week naar huis gingen. De Nederlandsche Ambtenaarsbond nam het voor hen op en deed een beroep op het stadsbestuur. In een zitting van de Gemeenteraad op 21 februari 1918 werd uitvoerig besproken, in hoeverre de loodsen geholpen moesten worden. Men wilde voorkomen, dat de havenloodsdienst zou verlopen door onvoldoende bestaansmogelijkheden van de loodsen. Bij besluit van Burgemeester en Wethouders van 31 mei 1918 werd bepaald, dat een aanvullende uitkering zou worden gegeven tot een inkomen van 25 gulden per week. Negen van de loodsen zouden tijdelijk bij de distributiedienst tewerk worden gesteld. Sedert eind november nam de hoeveelheid werk in de haven toe en keerden weer loodsen terug van hun werk bij de distributie. Al spoedig werden nieuwe loodsen in opleiding genomen en in januari 1920 waren reeds zeven van hen aangesteld. Het verdiende bedrag was nu ongeveer 50 gulden per week, gelijk aan het inkomen voor de oorlogsperiode.

In de zomer van 1920 werd bij de totstandkoming van een algemene salarisverordening, met instemming van de betrokkenen, besloten de havenloodsen op te nemen als ambtenaar met terugwerkende kracht tot 1 januari 1919. Met het nieuwe salaris zouden de reeds ontvangen bedragen wegens loodsgeld en de ontvangen voorschotten van de Gemeente worden verrekend.

Hoewel het de bedoeling was de havenloodsen in dezelfde salarisklasse onder te brengen als de onderhavenmeesters, merkte tijdens de bespreking een van de hoofden van dienst op dat, indien men de loodsen een vast salaris zou geven inplaats van een inkomen, dat zou stijgen naarmate zij meer reizen deden, dat een nadelige invloed zou uitoefenen op de arbeidsprestatie van de be-